

Posudek vedoucího diplomové práce

Název práce: **Formy činnosti Nejvyššího kontrolního úřadu**
Autor: **Matúš Nestor**
Autor posudku: **JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D.**

1. Zadání a cíl práce:

Formy činnosti Nejvyššího kontrolního úřadu nepochybně představují téma, které je pro zpracování do podoby diplomové práce vhodné a zajímavé, a to jak z hlediska odpovídajícího rozsahu tématu, tak z hlediska možnosti pro diplomanta prokázat uplatnění znalostí a dovedností získaných během studia. Cílem posuzované práce bylo, slovy autora, pojednat o „*jednotlivých formách činnosti vykonávaných pouze Nejvyšším kontrolním úřadem*“. S ohledem na výše uvedené proto podle mého názoru lze považovat zadání práce i cíle autora za přiměřené vzhledem k požadavkům na daný druh práce kladeným.

2. Obsahové zpracování práce (včetně systematického uspořádání, proporcionality a práce s právní úpravou, odbornou literaturou a judikaturou):

Posuzovaná diplomová práce se vedle svého úvodu (kapitola 1) a závěru (kapitola 6) člení na další 4 samostatné kapitoly, které jsou v některých případech dále podrobněji strukturovány. V kapitole druhé autor popisuje postavení Nejvyššího kontrolního úřadu a jeho zakotvení v rámci právního řádu ČR (str. 11 - 14). Na to pak navazuje kapitola třetí věnovaná kontrolní a jiné působnosti NKÚ (str. 15 - 21), jež je doplněna v samostatné podkapitole o srovnání postavení a působnosti Nejvyššího kontrolního úřadu České republiky a Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky. V kapitole čtvrté (str. 31 – 35) pak autor pojednává obecně o formách činnosti veřejné správy, aby se poté v kapitole páté (str. 36 - 61) zabýval samotnou podstatou práce, tedy jednotlivými formami činnosti NKÚ.

Přestože posuzovaná diplomová práce má logickou strukturu (od postavení NKÚ, přes popis jeho působnosti až po formy jeho činnosti), lze jí vyčítat určitou nevyváženost. Ta spočívá především v tom, že právní aspekty konkrétních forem činnosti jsou rozebrány jen velmi okrajově a bohužel je třeba konstatovat, že poměrně nedostatečně. Ve své většině je práce velmi obecná a nekonkrétní, což je sice u uvozovacích kapitol namístě (totéž platí i o obecném popisu forem činnosti veřejné správy), bohužel na stejné úrovni obecnosti autor v podstatě setrval i v případě popisu jádra tematiky, které se ve své práci věnoval. Práce má tedy spíše podobu přehledného shrnutí tématu; autor zcela rezignoval na detailní rozbor (byť vybraných) aspektů forem činnosti, přičemž se ani nepokusil označit případná sporná místa právní úpravy či dokonce předestřít vlastní názor na určitou problematiku. Přehlédnout nelze ani to, že i z hlediska počtu stran je samotný popis forem činnosti NKÚ vzhledem k rozsahu celé práce spíše okrajový.

Téměř do ztracena podle mého názoru navíc vyznívá část „srovnávající“ postavení a působnost českého a slovenského NKÚ. Autor ji ve své práci ponechal a jistě lze chápat důvody, které ho k zařazení této kapitoly do textu vedly (byť vedoucím práce byl na nevhodnost podobného srovnání upozorněn); pro podobný druh práce by ovšem bylo cenné spíše srovnání týkající se samotných forem činnosti obou uvedených kontrolních institucí, neboť (jak znovu připomínám) právě formy činnosti tvoří jádro posuzované diplomové práce.

Z hlediska práce s prameny je třeba konstatovat, že autor v rámci seznamu použité literatury uvedl relativně široký okruh pramenů, při samotném psaní textu ovšem zjevně vycházel jen z jejich omezeného počtu (o tom mimo jiné svědčí většina odkazů v rámci poznámek pod čarou). Za velký problém považuji to, že primárním zdrojem pro text diplomové práce byly vysokoškolské učebnice D. Hendrycha a P. Průchy (ostatně autor to v rámci úvodu ke své práci na str. 10 výslovně uvádí). Takový postup přitom nelze v případě psaní diplomové práce považovat za dostatečný. O ne zcela vhodné práci autora s prameny pak mimo jiné svědčí například to, že na str. 12 neváhá konstatovat, že „*právní postavení Nejvyššího kontrolního úřadu se oproti minulosti změnilo v tom, že jeho koncepce je úplně nová*“, což téměř 20 let od schválení této „nové“ úpravy vyznívá podivně.

3. Formální úroveň práce (včetně práce s citacemi a poznámkovým aparátem):

Přihlédneme-li k formálním náležitostem, je práce v zásadě zpracována řádně a v souladu se stanovenými požadavky. Práce sice není zcela prosta drobných překlepů; ty se ovšem naštěstí vyskytují jen výjimečně. Autor z hlediska formálního odpovídajícím způsobem pracuje s poznámkovým aparátem. Z hlediska formy textu a stylistiky by nepochybně bylo vhodnější, kdyby autor raději volil formu plynulého psaní textu, než užívání dlouhé řady odrážek (viz zejm. str. 50 - 55).

Z výsledku systému pro kontrolu plagiátorství vyplývá, že nejvyšší míra podobnosti se pohybuje v případě předložené práce pouze v zanedbatelné výši 5 %.

4. Celkové hodnocení práce (včetně naplnění zadání a cíle práce):

Z hlediska naplnění zadání práce je třeba konstatovat, že autor její stěžejní část zpracoval nedostatečně, a to přesto, že mu nelze upřít snahu o řádné zpracování tématu (ke konzultacím docházel opakovaně). Jak sám uvádí v závěru (str. 64), cílem je „*poskytnout komplexní ucelenou práci, jejíž hlavním a stěžejním tématem jsou formy činnosti vykonávané Nejvyšším kontrolním úřadem*“. O splnění první části cílů autora (komplexnost a ucelenost) není třeba mít pochyby, v případě části druhé však již ano. Nelze se přitom ubránit poznámce, že závěrečná věta práce, podle níž by mimo jiné daná práce měla být „*přínosnou pro odborníky v oblasti správního práva*“ vyznívá ve vztahu k samotnému textu dosti rozpačitě.

5. Doporučení práce k obhajobě (zda se práce doporučuje či nedoporučuje k obhajobě):

Výše uvedené mě tedy vede k závěru, že nezbyvá, než práci v této podobě k obhajobě spíše nedoporučit, neboť práce je především z důvodu obsahových na samé hranici požadavků kladených na daný druh práce. V rámci samotného výsledného hodnocení samozřejmě bude ještě nezbytné zohlednit podobu ústní obhajoby práce ze strany autora.

6. Otázky a připomínky doporučené k rozpravě při obhajobě:

V rámci ústní obhajoby by se autor měl vypořádat s výtkami obsaženými v tomto posudku a samozřejmě by měl být schopen zodpovědět otázky vzešlé z diskuse před zkušební komisí. Z obhajoby by také mělo být zřejmé, že závěry učiněné v práci v písemné podobě je schopen přehledně a srozumitelně formulovat též ústně.

Jako případná témata k diskusi u ústní obhajoby navrhuji:

Pojednat o návrzích změn zákona o NKÚ (resp. související novele Ústavy) ve vztahu k formám činnosti NKÚ (jak se případy mohou projevit).

V Plzni dne 9. 5. 2012

Milan Podhrázký